

מלך התנינים

מתוך "סיפורי פונג'אב"
מאת פ.א.סטיל

איכר אחד יצא פעם לשדות שלו המונחים סמוך לנהר ולתדהמתו מצא שכל נבטי החיטה הצעירה שלו נדרסו וכמעט הושמדו כליל על ידי תנינים אחדים, ששכבו בעצלנות בין הצמחייה כמו בולי עץ גדולים. הוא כעס מאוד ודרש מהם שיחזרו מיד למים אך הם רק צחקו ממנו.

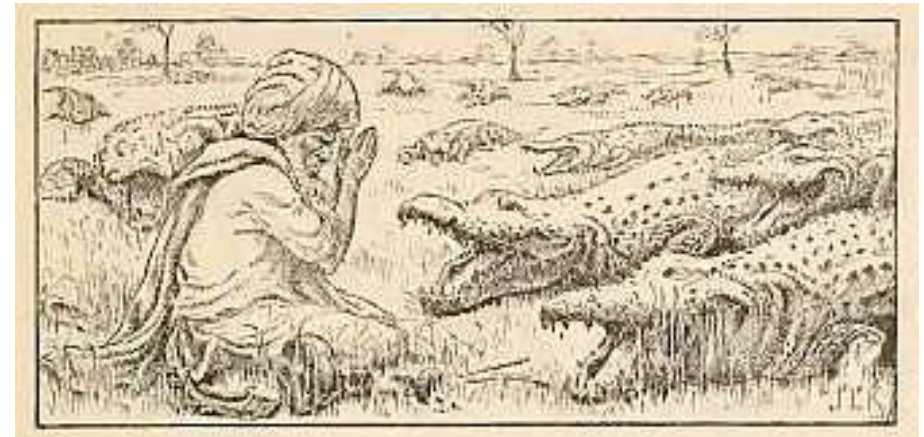
הדבר חזר על עצמו מדי יום. כל יום האיכר מצא את התנינים שוכבים בתוך החיטה הצעירה עד שיום אחד סבלנותו פגה והתחיל לזרוק עליהם אבנים. ואז הם התנפלו עליו והוא בפחד גדול נפל

על ברכיו והתחנן שלא יפגעו בו. "לא נפגע בכך ולא נשמיד את החיטה שלך" ענה לו התנין הגדול ביותר "אם תיתן לנו את בתך לכלה. אחרת נטרוף אותך כי זרקת עלינו אבנים."

האיכר שחשב רק איך להציל את חייו הבטיח לתנינים את מה שדרשו ובחזרה הביתה סיפר הכל לאשתו. האישה התרגשה מאוד, כי בתם, נערה יפה כמו ירח, הייתה כבר ארוסה למשפחה עשירה מאוד. לכן היא שכנעה את בעלה לא להתחשב בהבטחתו לתנינים אלה להמשיך בהכנות לחתונה כאילו לא קרה דבר.

אך כשהתקרב זמן החתונה החתן מת פתאום והחתונה התבטלה. אלא שבת האיכר הייתה כה יפה שמיד הופיע מחזר אחר, אך הפעם זה חלה קשה. וגם בהמשך קרו למשפחה אסונות

כאלה, עד שבסוף גם אשת האיכר
הודתה שכנראה למזלם הרע יש קשר

כלשהו עם התנינים.

בעצת האישה האיכר ירד אל הנהר כדי
לבקש מהתנינים לשחרר אותו
מהבטחתו, אך התנינים לא מוכנים היו
לשמוע ואיימו עליו בעונש קשה עם
ההסכם לא יקויים מיד.
האיכר חזר הביתה אל אשתו עצוב

ביותר, אך היא, נחושה בדעתה,
סירבה למסור את בתה לתנינים.
למחרת הנערה המסכנה נפלה ושברה
את רגלה. רק אז אמרה האם
"התנינים המקוללים האלה עוד יהרגו
את כולנו! מוטב למסור את בתנו לבית
זר מאשר לגרום למותה."
האיכר הלך אז לנהר והודיע לתנינים
שהם יכולים לבוא בתהלכות הנשואים
ולקחת את בתו מתי שירצו.
למחרת באו נקבות תנינים אחדות
והביאו מגשים עם בגדי כלה נהדרים
וגם הנה לצביעת ידי הכלה. הן נהגו
בצורה מכובדת ביותר ושמרו במדויק
על כל הנוהגים המקובלים. ובכל זאת
הבת היפה בכתה ואמרה לאמא שלה
"הו אמא! אתם מחתנים אותי לנהר?
הרי אני אטבע שם!"
בבוא הזמן הגיעה תהלכות החתונה

וכל הכפר הופתע לראות את ההוד הרב שלה. עוד מעולם לא ראו ליווי כזה של תנינים, אחדים מנגנים על כלי נגינה שונים, אחרים נושאים מגשי מטעמים, בגדים ותכשיטים, כולם לבושים בבגדים חגיגיים נהדרים. במרכז, בתוך זוהר זהב ואבני חן ישב מלך התנינים.

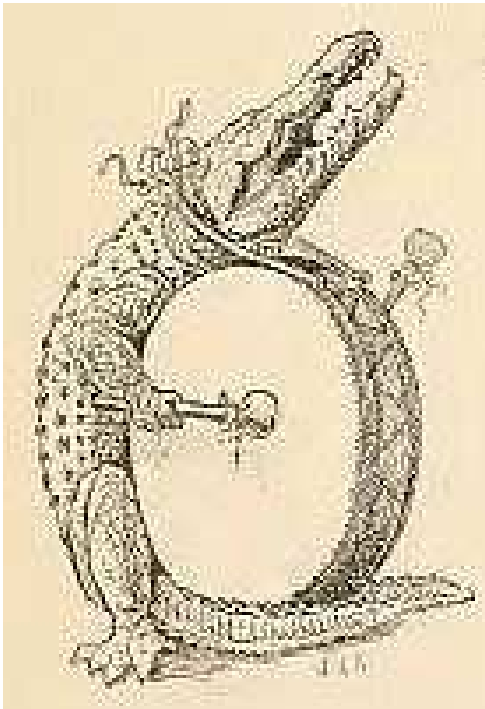
ההוד וההדר הרגיעו במידת מה את הנערה אך היא עדיין בכתה מרות כשהכניסו אותה לאפיריון הכלה המיוחד ונשאו לגדת הנהר. שם התנינים הוציאו את הכלה ולמרות התנגדותה ומאבקה סחבו אותה למים. היא הייתה משוכנעת שתטבע שם וצעקה מפחד, אך כשרק רגליה נגעו במים הגלים נבקעו, נערמו מהצדדים, ופתחו שביל שהוביל לקרקעית הנהר, שם חבורת הנישואין נעלמה. אב

הנערה, שליווה אותה עד הנהר, נדהם כשראה את הדבר המופלא. עברו חודשים אחדים בלי שההורים של

הכלה קיבלו ידיעה כלשהי ממנה. אשת האיכר בכתה כל הזמן,

משוכנעת שהנערה טבעה בנהר ושיפור אביה על המים הנבקעים מעצמם הוא רק ההמצאה שלו.

אלא שמלך התנינים, כשעמד להיכנס למים עם כלתו, נתן לאבא שלה לבנה מיוחדת ואמר "אם תרצה אי-פעם לראות את בתך בוא אל חוף הנהר

יהיה נאה כל כך!"
והוא פנה שוב לשומר ושאל האם בתו
נמצאת בפנים.
"בתך?" הופתע השומר "מה יש לה
לעשות כאן?"
"היא נשואה למלך התנינים ואני רוצה
לראות אותה."
השומר פרץ בצחוק גדול "איזה סיפור
זה!" קרא "מה? האדון שלי נשא את
בתך לאישה? הה-הה-הה!"
באותו הזמן בתו של האיכר ישבה ליד
חלון פתוח וחיכתה שבעלה יחזור
מצייד. היא הייתה מאושרת כי עליכם
לדעת שבממלכת הנהר שלו מלך
התנינים היה נסיך צעיר ונאה כפי שרק
ניתן לראות נסיכים. הוא קיבל את
צורת התנין רק כשהיה יוצא לחוף
הנהר.
בת האיכר שחיה בארמון מפואר ועם

וזרוק את הלבנה למים רחוק כמה שרק
תוכל. אזי תראה מה שתראה."
כשהאיכר נזכר בכך אמר לאשתו
"מאחר שאת כה עצובה אלך בעצמי
לראות האם בתנו חיה או מתה."
הוא הלך לנהר וזרק את הלבנה רחוק
כמה שרק יכול היה. המים מיד נבקעו
ויצרו שביל יבש עד הקרקעית. השביל
היה כל כך מזמין שהאיכר העז והתחיל
ללכת בו ללא היסוס כלשהו. כך הוא
הגיע לארמון מפואר, בעל גג זהב
וקירות יהלום זוהרים. סביב נפרס גן
עם עצים גבוהים ושומר עמד לפני
שער.
"של מי הארמון הזה?" שאל האיכר את
השומר.
"של מלך התנינים" באה התשובה.
"לפחות בתי חיה בבית נהדר" חשב
האיכר "הייתי רק רוצה שגם בעלה

אחרי זמן קצר חבורת הרכבים נכנסה לחצר, כולם לבושים בשריונים עשויים לוחות כסף וביניהם הנסיך עצמו, נושא שריון, מהכתר בראש ועד סוליות נעלים עשוי מזהב טהור. האיכר העני נפל לרגליו של הרוכב הלבוש זהב וקרא "הו מלכי, רחם עלי. כי אני האיש העני שבתו נלקחה על ידי המלך של התנינים האיום!" הרוכב בשריון זהב ענה בחיוך "אני מלך התנינים! בתך היא אישה טובה וממושמעת ותשמח מאוד לראותך." האיכר נשאר עם בתו בארמון ועבר ימים אחדים של שמחה ונשף. אך אחרי זמן מה נעשה חסר מנוחה וביקש מהמלך שירשה לו לקחת את בתו לביקור קצר בבית, כדי לשכנע את אמא שלה כי הנערה היא בריאה ומאושרת. אך מלך התנינים סירב ורק

בעל נסיך צעיר לא חשבה בכלל על ביתה הקודם. אך עכשיו, כששמעה את השומר מדבר עם מישהו זר זיכרונה התעורר והיא הכירה בקול אביה. היא הסתכלה היטב וראתה אותו עומד בשער, בבגדים ישנים, בתוך חצר הזוהרת בעושר. היא רצתה מאוד לקרוא אליה את אביה כדי לחבק אותו, אך בעלה אמר לא לתת לאף אחד להיכנס לארמון ללא אישורו והיא זכרה זאת. היא יכלה רק לקרוא אליו מהחלון "הו, אבא יקירי! אני כאן! המתן רק עד שבעלי, מלך התנינים, יחזור ואבקש שייתן לך להיכנס לארמון. אסור לי לעשות זאת בלי אישורו." האיכר שמח כשראה את בתו חיה, לא השתומם שהיא שומרת על הוראות בעלה וחיכה בסבלנות.

אמר "לא! היא לא תוכל לעזוב את
ביתה החדש, אך אני מוכן לתת לכם
כאן בית וחלקת אדמה, כדי שתוכלו
להיות קרוב אליה."

האיכר הסביר שהוא צריך להתייעץ עם
אשתו וחזר הביתה, כשהוא נושא אתו
לבני הפלא אחדות, אותן יוכל לזרוק
לנהר כדי להבקיע את המים ולפנות
שביל עד הקרקעית.

תחילה אשתו לא הסכימה לחיות
בממלכת התנינים, אבל מוכנה הייתה
לבקר שם. אך אחר כך הארץ
התת-מימית כה מצא חן בעיניה
שביקרה את בתה שוב ושוב. אחרי
ביקורים אחדים האיכר ואשתו לא חזרו
יותר לחוף, אלא נשארו בממלכת
התנינים יחד עם בתם והחתן שלהם,
מלך התנינים.